

гы наумы, или неще да обема всичкы чясти на цѣло-то, т. е. ще бжде по-широко или по-тѣсно отъ дѣлимый прѣдмѣтъ, а пакъ то, както знаемъ, трѣбува да бжде равно съ него.

§. 100.

Цѣль-та на доказательства-та състои въ това: да ся ослони истина-та на една мысль на истинѣ-тѣ на другѣ една, съ помощь отъ посредствующи мысли. Тя ся постига: кога ся *опредѣли доказуема-ша мысль*, като ся *оправи* *тя камъ доказующѣ-шѣ мысль*, и кога ся *изведе*, както *шрѣбува* прѣвѣ-тѣ изъ вторѣ-тѣ.

Изясненіе: *Опредѣленіе-шо на доказуемѣ-шѣ мысль* нице, что-то, кога желаемъ да докажемъ извѣстнѣ мысль, или да рѣшимъ нѣкой си въпросъ, по-прѣди си да растолкуваме: что именно ни трѣбува да докажемъ или да рѣшимъ и въ каквѣ мѣрѣ, до колко, какво-то да ся негуби послѣ мысль-та ни на сѣмъ на татѣкъ, безъ да знае, камъ что именно ѿ трѣбува да ся стрѣми. У древны-ты това значило: *да ся запре състояніе-шо на въпроса* (statum, quaestionis). Отъ неисплняваніе това правило происходи недостатѣкъ, извѣстный въ Логикѣ-тѣ подъ имя *ошешкияніе* отъ *главнѣ-шѣ шочкѣ*, слѣдъ кое-то всякога слѣдува да остая недоказанъ прѣдмѣтъ-тъ, кой-то сме искали да докажемъ.

2) *Направленіе на доказуемѣ-шѣ мысль камъ доказующѣ-тѣ* нице, что-то, кога доказваме една мысль, да ѿ оправяме само камъ това, кое-то наистинѣ по какъ-въ да было начинъ ѿ доказва. Това доказующе може да има по-голѣмъ или по-малкѣ силѣ; може да ся относи камъ това, кое-то съ него ся доказва, право или по-лѣгато, и може да стои въ начало-то или на края на доказателство-то. Оттука добывать начало слѣдующи-ти ви-